

Осми је од седморице — број један

Milerove dve Rome

Jeff Pippenger

2023-09-13

Вилијам Милер је своју пророчку поруку засновао на оквиру двеју пустошећих сила, које је исправно поистоветио са паганским Римом и папским Римом.

„Вилијам Милер је, примењујући своју херменеутику, у различитим апокалиптичким одломцима уочио тему која се понавља — сукоб између Божјег народа и његових непријатеља. У својој анализи прогонитељских сила Божјег народа кроз векове развио је појам двеју гадости, дефинисаних као паганизам (прва гадост), који симболизује прогонитељску силу изван цркве, и папство (друга гадост), које представља прогонитељску власт унутар цркве. Управо је мотив двеју гадости обележио већину његових потоњих пророчких тумачења.” P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, 22.

Теолози адвентизма признају чињеницу да су у Милеровом оквиру пророчке примене постојале две пустошне силе — паганизам и папизам — чак и ако то сматрају само анализом милеритске историје, а не истином коју му је Бог дао.

„Бог је послао Свога анђела да делује на срце једног земљорадника који није веровао Библији, како би га повео да истражује пророчанства. Божји анђели су више пута посећивали тог изабраника, да управљају његовим умом и отворе његовом разумевању пророчанства која су Божјем народу одувек била тамна. Њему је дат почетак ланца истине, и био је вођен да тражи карика за кариком, све док није с чуђењем и дивљењем посматрао Реч Божју. Тамо је видео савршен ланац истине. Та Реч, коју је сматрао ненадахнутом, сада се пред његовим погледом отворила у својој лепоти и слави. Видео је да један део Писма објашњава други, и када је један одломак био затворен његовом разумевању, налазио је у другом делу Речи оно што га је објашњавало. Свету Реч Божју посматрао је с радошћу и с најдубљим поштовањем и страхопоштовањем.“ *Early Writings*, 230.

„Његов анђео“ је од стране сестре Вајт непосредно поистовећен као Гаврило.

„Речи анђела: ‘Ја сам Гаврило, који стојим пред Богом’, показују да он заузима положај велике части на небеским дворовима. Када је дошао с поруком Данилу, рекао је: ‘Нема никога да се са мном држи у овоме осим Михаила [Христа], кнеза вашег.’ Данило 10:21. О Гаврилу Спаситељ говори у Откривењу, казујући да је ‘посла и показа по анђелу својему слуги својему Јовану’. Откривење 1:1. А Јовану анђео изјављује: ‘Ја сам саслужитељ твој и браће твоје пророка.’ Откривење 22:9, R.V. Дивне ли мисли — да је анђео који по части стоји одмах до Сина Божјег онај који је изабран да открива намере Божје грешним људима.“ *Чезња векова*, 99.

„Дивна мисао — да је анђео који по части стоји одмах до Сина Божјег онај који је изабран да открије намере Божје“ уму Вилијама Милера. Не само Гаврило, него и анђели у множини, управљали су његовим разумевањем пророчанстава „која су Божјем народу одувек била тамна“. Гаврило и други анђели водили су Милера кроз Библију редом, почев од Постања па надаље. Стога је био доведен до најдугег временског пророчанства у Библији, које су „седам времена“ (две хиљаде пет стотина и двадесет година) из двадесет шесте главе Левитске књиге, много пре него што је био доведен до две хиљаде и три стотине дана из Данила, осме главе и четрнаестог стиха.

„Тада сам се посветио молитви и читању Речи. Одлучио сам да оставим по страни све своје предубеђења, да темељно упоређујем Писмо с Писмом и да његовом проучавању приступам на уредан и методичан начин. Отпочео сам с Постањем и читао стих по стих, не напредујући брже него што би се значење појединих одломака тако разјаснило да ме ослободи сваке недоумице у погледу било какве мистичности или противречности. Кад год бих наишао на нешто нејасно, моја пракса је била да то упоредим са свим сродним одломцима; и уз помоћ CRUDEN-а, испитивао сам сва места Писма у којима су се налазиле неке од истакнутих речи садржаних у било ком нејасном делу. Затим, допуштајући свакој речи да има своју праву тежину у односу на предмет текста, ако би се моје разумевање тога слагало са сваким сродним одломком у Библији, то је престајало да буде тешкоћа. На тај начин сам, приликом свог првог читања Библије, око две године проучавао Свето писмо и био потпуно уверен да је оно само себи тумач. Увидео сам да су, упоређивањем Писма с историјом, сва пророштва, у оној мери у којој су се испунила, била испуњена дословно; да су све различите слике, метафоре, приче, поређења итд. у Библији или објашњене у својој непосредној повезаности, или су изрази којима су биле исказане дефинисани у другим деловима Речи, и да их, када су тако објашњени, треба разумети дословно у складу с таквим објашњењем. Тако сам се уверио да је Библија систем откривених истина, дат тако јасно и једноставно да „путник, макар и безуман, не мора у њему залутати.“ ...“

„Из даљег проучавања Светога писма закључио сам да седам времена незнабожачке превласти морају отпочети онда када су Јевреји престали да буду независан народ, при одвођењу Манасије у ропство, што су најбољи хронолози одређивали на 677. годину пре Христа; да је 2300 дана отпочело са седамдесет седмица, које су најбољи хронолози датовали од 457. године пре Христа; и да 1335 дана, који отпочињу укидањем свакодневне жртве и постављањем гадости пустошне, Данило глава седма, стих једанаести, треба рачунати од успостављања папске превласти, после уклањања паганских гадости, и што, према најбољим историчарима које сам могао консултовати, треба датовати отприлике од 508. године по Христу. Рачунајући сва та пророчка раздобља од појединих датума које су најбољи хронолози одредили за догађаје од којих их очигледно треба рачунати, сва би се она завршила заједно, око 1843. године по Христу. Тако сам, 1818. године, на крају свога двогодишњег проучавања Светога писма, био доведен до свечаног закључка да ће се за отприлике двадесет и пет година од тог времена окончати сва збивања нашег садашњег стања...“ William Miller's Apology and Defense, 6, 12.

Правило првог помињања утврђује да је оно што се прво помене од највеће важности, а прво што се помиње у Откривењу, прва глава, први стих, јесте процес саопштавања који Отац примењује док даје поруку Исусу, који је затим даје своме анђелу, а овај је потом даје пророку, који је онда записује и шаље црквама. Када је адвентизам одбацио дело и открића Вилијама Милера, не само да је одбацио своје темеље, него је одбацио и сам процес саопштавања који је Милера довео до његових разумевања, и одбацио је процес који је једини пут да људи разумеју Откривење Исуса Христа, које се отвара непосредно пре него што се време милости заврши.

Милер је био наведен да разуме да је седам времена из Левитске започело 677. године пре Христа. Тек 1856. године Господ је употребио Хирама Едсона да уочи да је расејање седам времена такође било извршено над северних десет племена Израилевих. Господ је настојао да развије разумевање седам времена у сагласности са Милеровим темељним открићем о седам времена, али и далеко изван њега. Али 1856. године светлост коју је изнео Хирам Едсон тајанствено је дошла своме крају, јер се осми чланак у низу завршио речима Џејмса Вајта, тадашњег уредника Review and Herald, „Наставиће се.“ Требало је да се „настави“, али не све до времена после 11. септембра 2001. године, када је Господ повео свој народ на „старе стазе“ и коначно до недовршеног низа чланака које је написао Хирам Едсон.

Тренутно се не бавимо побуном која је отпочела убрзо после великог разочарања, већ једноставно указујемо на то да, иако је Милер био вођен ка „седам времена“ из Левитске двадесет и шесте главе, јасно је да је Господ имао намеру да почетно разумевање седам времена прошири изван Милеровог темељног разумевања тог предмета. Он је изабрао Хајрама Едсона, истог слугу из те исте историје кога је претходно изабрао да прими виђење Христа који 23. октобра 1844. године прелази у Светињу над светињама.

Зато сам употребио речи адвентистичког теолога да признам да је оквир за све Милерове пророчке примене био заснован на његовом разумевању двеју сила пустошења које су у књизи пророка Данила представљене као „свакодневна“ (паганизам), која је увек повезана било са „преступом“ било са „гадошћу“, при чему обоје представљају различите видове пустошеће силе папства. Милерово темељно разумевање римских сила знатно се увећало у односу на историју коју он представља.

Анђели Божји, укључујући Гаврила, довели су Милера до разумевања која је он објављивао. Та разумевања су обухватала пророчанства која је објављивао, правила библијског тумачења која је примењивао, као и оквир који му је омогућио да пророчанства правилно организује. Милеру је био дат оквир да су две пустошеће силе о којима се говори у Данилу биле пагански Рим и папски Рим. Future for America је била вођена ка оквиру трију пустошећих сила: аждаје, звери и лажног пророка.

И видех три нечиста духа, као жабе, где излажаху из уста аждаје, и из уста звери, и из уста лажнога пророка. Јер су то духови демонски, који творе чудеса, и излазе к царевима земаљским и васцелога света, да их скупе на бој за онај велики дан Бога Сведржитеља. Откривење 16:13, 14.

Основа будућности Америке изграђена је на Милеровом делу, али иде даље од места где је његов рад стао. Адвентизам је напустио његов оквир и вратио се теологији отпалог протестантизма и Рима. Иста линија пророштва, која је започета у књизи пророка Данила, наставља се у књизи Откривења.

„Откривење је запечаћена књига, али је уједно и отворена књига. Оно бележи чудесне догађаје који треба да се збуду у последњим данима историје ове земље. Учења ове књиге су одређена, а не мистична и неразумљива. У њој се излаже иста линија пророштва као и у Данилу. Нека пророштва Бог је поновио, показујући тиме да им се мора придати важност. Господ не понавља ствари које нису од велике последице.“
Manuscript Releases, volume 9, 8.

Милер није могао да схвати пророчанства из књиге Откривења, јер се линија паганизма и папства, која је тако јасно одређена у Данилу, у књизи Откривења проширује тако да обухвати и следећу прогонитељску силу која се појављује на позорници пророчке историје.

„Кроз паганство, а затим кроз папство, Сотона је током многих векова испољавао своју силу у настојању да са земље избрише Божје верне сведоке. Пагане и паписте покретао је исти дух аждаје. Разликовали су се само по томе што је папство, претварајући се да служи Богу, било опаснији и суровији непријатељ. Посредством римокатолицизма, Сотона је поробио свет. Исповедничка Божја црква била је увучена у редове ове заблуде, и више од хиљаду година Божји народ страдао је под гневом аждаје. А када је папство, лишено своје снаге, било приморано да престане с прогонством, Јован је видео нову силу како се подиже да понови глас аждаје и настави исто то сурово и богохулно дело. Ова сила, последња која ће заратити против цркве и Божјег закона, била је симболизована зверју с јагњећим роговима. Звери које су јој претходиле изашле су из мора, али ова је изашла из земље, представљајући миран успон народа који је тиме симболизован. „Два рога као у јагњета“ добро представљају карактер владе Сједињених Америчких Држава, како је изражен у њена два основна начела, републиканизму и протестантизму. Та начела су тајна наше силе и напретка као народа. Они који су најпре нашли уточиште на обалама Америке радовали су се што су стигли у земљу слободну од охолих претензија папства и тираније краљевске власти. Одлучили су да успоставе владу на широкој основи грађанске и верске слободе.“

„Али строго исцртавање пророчке оловке открива промену у овом мирном призору. Звер са роговима као у јагњета говори гласом аждаје и ‘врши сву власт прве звери пред њом.’ Пророштво објављује да ће рећи онима који живе на земљи да начине лик звери, и да ‘чини све, мале и велике, богате и сиромашне, слободне и робове, да приме жиг на десну руку своју или на чела своја; и да нико не може ни купити ни продати, осим онога који има жиг, или име звери, или број имена њезина.’ Тако протестантизам иде стопама папства.“ Signs of the Times, November 1, 1899.

За Милера, звер из мора и звер из земље у тринаестом поглављу Откривења представљали су пагански Рим, а затим папски Рим. Милер је такође настојао да свој оквир примени на седамнаесто поглавље Откривења, али исцељење смртне ране папства, пророчка улога

Сједињених Америчких Држава и Уједињених нација били су изван божанског оквира који су му дали анђели. За њега је звер која је изашла из земље у тринаестом поглављу Откривења била папство.

Милер је био весник који је требало да буде употребљен да уклони плашт протестантизма из руку оних који су се изјашњавали као протестанти, а који су изашли из Мрачног доба. Раздобље у којем ће Сједињене Државе проговорити као аждаја, када ће се републиканизам претворити у демократију и отпаднички протестантизам сјединити са отпадничком владом и поновити сједињење цркве и државе, које је обличје папства, било је још увек будућност у његово време. Из тог разлога, настојао је да књигу Откривења смести у божански оквир који су му дали анђели.

Он је био изабран да разуме умножавање знања које је настало 1798. године, када је била отпечаћена визија о реци Улају из Данила осам и девет. У будућности је за Америку било да разуме визију о реци Хидекелу из Данила, поглавља десет до дванаест, која је била отпечаћена 1989. године, када су, као што је описано у Данилу једанаест, четрдесетом стиху, земље које су представљале бивши Совјетски Савез биле однесене од стране папства и Сједињених Америчких Држава.

Оквир који су анђели дали организацији Future for America био је заснован на препознавању и примени пророштва у контексту троструког савеза аждаје, звери и лажног пророка.

„Светлост коју је Данило примио од Бога дата је нарочито за ове последње дане. Виђења која је видео крај обала Улаја и Хидекела, великих река Синара, сада су у процесу испуњења, и сви проречени догађаји ускоро ће се збити.“ Testimonies to Ministers, 112.

Милерити су објавили поруку првог и другог анђела, најављујући отпочињање суда. Будућност за Америку објављује поруку трећег анђела.

Ја посадих, Аполос зали; али Бог даде да узрасте. Тако, нити је што онај који сади, нити онај који залива, него Бог који даје раст. А онај који сади и онај који залива једно су; и сваки ће примити своју плату по своме труду. Јер смо Божји сарадници; ви сте Божја њива, Божја грађевина. По благодати Божјој која ми је дата, као мудар неимар, поставих темељ, а други назиђује на њему. Али сваки нека пази како назиђује. Јер темеља другога нико не може поставити осим онога који је постављен, а то је Исус Христос. 1. Коринћанима 3:6–11.

Да би се исправно објавила порука трећег анђела, морају се објавити и поруке првог и другог анђела, јер нам је речено да не може бити треће без прве и друге. Прва и друга порука су темељ, а трећа је завршни камен; али трећа порука никада неће порицати нити противречити првој и другој. Ако то чини, онда то није права порука.

„Прва и друга порука дате су 1843. и 1844. године, а ми се сада налазимо под објављивањем треће; али све три поруке још увек треба да се објављују. Сада је то исто тако неопходно као икада раније: да се оне понове онима који трагају за истином. Пером и гласом треба да огласимо ову објаву, показујући њихов редослед и примену

пророштава која нас доводе до поруке трећег анђела. Не може бити треће без прве и друге. Ове поруке треба да упутимо свету у публикацијама, у проповедима, показујући у низу пророчке историје оно што је било и оно што ће бити.“ Selected Messages, књ. 2, 104, 105.

Постоји веома запажено сагледавање милеритске историје и наше историје. Милерити су били почетак, а ми смо крај. Они су објавили и живели прву и другу анђеоску вест. Ми објављујемо трећу анђеоску вест. Њихова незапечаћена порука (визија о Улају) налази се у две главе Данила, а наша (визија о Хидекелу) налази се у три главе. Они су препознали прво и друго тешко, и живели унутар испуњења другог тешког. Ми препознајемо и живимо унутар испуњења трећег тешког. Њихов оквир пророчке примене био је пагански Рим (аждаха) и папски Рим (звер). Наш оквир за пророчку примену јесте савремени Рим као трострука звер.

Када почнемо да разматрамо обележје папског Рима у седамнаестом поглављу Откривења као осмога који је од седморице, вреди размотрити шта су Милерити разумели о Риму током темељне историје. Трећи анђео ће имати додатну светлост, али та светлост никада неће противречити утврђеној истини.

Друго, седмо, осмо, једанаесто и дванаесто поглавље књиге пророка Данила, између осталих сила, поистовећују Рим. Разматрамо две фазе Рима пре 1798. године — паганску и папску — као оквир за Милерове пророчке примене. Милер и пионири поистовећују да „насилници из твога народа“ у Данилу, једанаеста глава, четрнаести стих, представљају Рим.

И у та времена многи ће устати на цара јужнога; и разбојници из твога народа узвисиће се да утврде виђење; али ће пасти. Данило 11:14.

Постоје најмање две важне тачке које треба размотрити у оквиру овог стиха. Реч „виђење“ у овом стиху једна је од двеју хебрејских речи у књизи пророка Данила које се преводе као „виђење“. Једна од хебрејских речи које се преводе као „виђење“ јесте *châzôn*, и значи сан, или пророчанство, или виђење. Реч *châzôn* означава пророчку историју, или временско раздобље, и налази се десет пута у Данилу и увек се преводи као „виђење“.

Друга јеврејска реч која се такође преводи као „виђење“ јесте *mag-eh'* и значи изглед. Реч *mag-eh'* означава појединачан приказ, тачку у времену. Јеврејска реч *mag-eh'* налази се тринаест пута у Књизи пророка Данила и преводи се шест пута као „виђење“, четири пута као „лице“, два пута као „изглед“ и једном као „лепог стаса“.

Разбојници твога народа представљају Рим, и стога је пророчка тема Рима та која утврђује пророчко „виђење“ у књизи пророка Данила. Из тог разлога, важно је разумети значај Рима као пророчног симбола.

Пророчка логика захтева да реч „виђење“, која представља пророчку историју, буде исто оно „виђење“ о коме се говори у књизи Откривења, јер надахнуће поистовећује Данила и Откривење као исту књигу, да се међусобно допуњују, да једно друго доводе до савршенства и да се иста линија пророштва која се налази у Данилу наставља у Откривењу.

Те тачке изложене у Духу пророштва већ су биле укључене у ову серију чланака, те их нећу поново износити. Додаћу још једну тачку коју смо такође већ навели од Сестре Вајт. Та тачка гласи да се све књиге Библије сусрећу и завршавају у књизи Откривења. „Виђење“ пророчке историје (châzôn), које се налази у Данилу и утврђено је пророчким предметом Рима, представља виђење пророчке историје кроз целу Библију. Све књиге Библије сусрећу се и завршавају у Откривењу и Бог никада не противречи Самоме Себи. Никада! Ако мислите да јесте, онда нешто погрешно разумете. Та потпуно иста јеврејска реч (châzôn) такође је преведена као виђење у књизи Прича Соломонових.

Где нема визије, народ пропада; а ко држи закон, благо њему. Приче Соломонове 29:18.

То је прва тачка коју треба размотрити у вези са тим стихом. Ако погрешно разумемо Рим, онда не можемо утврдити визију пророчке историје. Та чињеница у суштини одређује настојања језуита и других током историје, који су уводили кривотворену теологију да би уништили пророчку тему Рима. Док разматрамо темељно разумевање Рима, треба то имати на уму.

„Они који постану збуњени у свом разумевању Речи, који не увиде значење антихриста, сигурно ће себе ставити на страну антихриста. За нас сада нема времена да се поистовећујемо са светом. Данило стоји у свом делу и на свом месту. Пророштва Данила и Јована треба разумети. Она тумаче једно друго. Она дају свету истине које свако треба да разуме. Ова пророштва треба да буду сведочанство у свету. Својим испуњењем у овим последњим данима, она ће сама себе објаснити.“ Kress Collection, 105.

Ако не увидите значење антихриста (Рима), придружићете се Риму, а ово упозорење је постављено у оквир способности или неспособности да се разумеју књиге Данила и Откривења. Милерити су изградили темељно разумевање адвентизма на свом препознавању Рима. Разумели су да је Рим представљен двема пустошним силама, да су обе биле фазе Рима, али нису били на месту у историји да сагледају Рим као троструки савез, како је представљен у књизи Откривења. Данило је, дакле, темељ који представљају Милерити, а Откривење је завршни камен који представља Future for America. Постоји још једна тачка из Данила 11, 14 коју желимо да истакнемо.

Милер и пионири су разумели да представа из Навуходоносоровог сна представља четири царства: Вавилон, Мидо-Персију, Грчку и Рим. Нису могли да виде даље од четвртог царства, јер су разумели да је папски Рим једноставно друга фаза Рима и, стога, да се четврто царство окончало 1798. године. Из њихове историјске перспективе, једини преостали пророчки путоказ био је Други Христов долазак, када ће камен који се одвалио од горе ударити у стопала кипа. Милерити су препознавали пророчке разлике између паганског и папског Рима, али, будући принуђени да 1798. годину ускладе са Христовим повратком, нису могли да виде даље од четири царства.

„Дошли смо у време када је Божје свето дело представљено стопалима кипа у којима је гвожђе било помешано с блатњавом глином. Бог има народ, избрани народ, чије расуђивање мора бити посвећено, који не сме постати несвет полагајући на темељ дрво,

сено и стрњику. Свака душа која је одана Божјим заповестима увидеће да је особеност која разликује нашу веру субота седмога дана. Када би власт одала част суботи онако како је Бог заповедио, стајала би у Божјој сили и у одбрани вере која је једном предата светима. Али државници ће подржавати лажну суботу и помешаће своју верску веру с држањем овог детета папства, стављајући је изнад суботе коју је Господ посветио и благословио, одвојивши је да је човек светкује, као знак између Њега и Његовог народа до хиљаду нараштаја. Мешање црквене политике и државне политике представљено је гвожђем и глином. Овај савез слаби сву силу цркава. Ово обдаривање цркве државном влашћу донеће зле последице. Људи су готово прешли границу Божјег дуготрпљења. Своју снагу уложили су у политику и ујединили су се с папством. Али доћи ће време када ће Бог казнити оне који су Његов закон учинили ништавним, и њихово зло дело обрушиће се на њих саме.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Откривење седамнаеста глава представља последње поистовећење царстава библијског пророштва и указује да је седам царстава пало и да је осмо царство троструки савез савременог Рима. Ако је прво упућивање на царства библијског пророштва у другој глави књиге пророка Данила, а свакако јесте, онда би последње упућивање требало да буде приказано првим. Како се четири царства из друге главе књиге пророка Данила могу сагласити са осам царстава у седамнаестој глави Откривења?

Стога, док идемо даље, имајмо на уму да милерити нису могли да виде пророчке догађаје изван сопствене историје. Порука коју су разумели и објављивали означавала је Други Христов долазак као следећи међаш пророчке историје. Али ако су милеритско разумевање Рима као симбола који успоставља визију пророчке историје, као и друго поглавље Данилове књиге, обе милеритске темељне истине, како се то може сагласити са осам царстава из седамнаестог поглавља Откривења?

Ако нисте сигурни да ли је лик из друге главе Данила темељан, све што треба да учините јесте да размотрите пионирске карте из 1843. и 1850. године. На обема је приказан лик из друге главе Данила. Подједнако је значајно и то што Елен Вајт указује да су обе карте биле начињене по Божјем упутству и по Његовом науму.

„Видела сам да је карту из 1843. године водила рука Господња и да је не треба мењати; да су бројеви били онакви какве је Он хтео; да је Његова рука била над тим и сакрила грешку у неким бројевима, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.” Early Writings, 74, 75.

О карти из 1850. године изјавила је:

„Видела сам да је Бог био у објављивању карте од стране брата Николса. Видела сам да у Библији постоји пророчанство о овој карти, и ако је ова карта намењена Божјем народу, ако је довољна за једнога, довољна је и за другога, а ако је једноме била потребна нова карта насликана у већем размеру, свима је потребна подједнако.“ Manuscript Releases, том 13, 359.

Постоји једна древна пословица из света која каже: „Заблуда има много путева, а истина само један.“ Постоји неколико различитих заблуда које су употребљене да би се људи спречили да препознају да је савремени Рим у Откривењу седамнаестом осма глава која је од седам. Једна од тих заблуда којом се служе теолози адвентизма јесте погрешно представљање царстава историје. Овде не говорим о царствима библијског пророчанства; то су две различите одреднице. Царства библијског пророчанства утемељена су на првом помињању у другој глави Данила, али су постојала царства историје која су претходила Вавилону. Елен Вајт јасно одређује која су била царства историје, али теолози адвентизма занемарују надахнуто сведочанство и стварају низ царстава историје који замагљује разумевање да Рим увек излази као осми и да је од седам. Ипак, управо Рим успоставља визију.

Теолози адвентизма и отпалог протестантизма сугеришу да су царства историје била Египат, Асирија, Вавилон, Мидо-Персија, Грчка, Рим и даље. Сестра Вајт нас обавештава да постоји треће царство историје, које они бирају да изоставе. Да ли они изостављају то царство, или изостављају Дух пророштва? И једно и друго.

„Историја народа који су, један за другим, заузимали време и место које им је било одређено, несвесно сведочећи о истини чије значење ни сами нису разумели, говори нама. Сваком народу и сваком појединцу данашњице Бог је одредио место у свом великом плану. Данас се људи и народи мере виском у руци Онога који не греши. Сви својим сопственим избором одлучују о својој судбини, а Бог над свиме влада ради остварења својих намера.“

„Istorija koju je veliki JA SAM obeležio u svojoj Reči, povezujući kariku za karikom u proročkom lancu, od večnosti u prošlosti do večnosti u budućnosti, kazuje nam gde se danas nalazimo u povorci vekova i šta se može očekivati u vremenu koje dolazi. Sve što je proročanstvo proreklo da će se zbiti, do sadašnjeg vremena, iscrtano je na stranicama istorije, i možemo biti sigurni da će se sve što tek treba da dođe ispuniti po svom redu.“

„Коначни слом свих земаљских владавина јасно је проречен у речи истине. У пророштву изреченом када је од Бога била објављена пресуда над последњим царем Израилља дата је порука: ‘Овако вели Господ Господ; скини митру и свргни круну: ... узвиси пониженога, и понизи узвишенога. Преврнућу, преврнућу, преврнућу је, и неће је више бити, док не дође Онај коме по праву припада; и даћу је Њему.’ Језекиљ 21:26, 27.“

„Круна уклоњена с Израилља прелазила је редом на царства Вавилона, Мидо-Персије, Грчке и Рима. Бог каже: ‘Неће је више бити, док не дође Онај коме по праву припада; и даћу је Њему.’“

„То време је близу. Данас знаци времена објављују да стојимо на прагу великих и свечаних догађаја. Све је у нашем свету у превирању. Пред нашим очима испуњава се Спаситељево пророштво о догађајима који ће претходити Његовом доласку: ‘Чућете ратове и гласове о ратовима.... Јер ће устати народ на народ, и царство на царство; и биће глади, и помора, и земљотреса по разним местима.’ Матеј 24:6, 7.“

Садашњост је време од пресудног интереса за све који живе. Владари и државници, људи који заузимају положаје поверења и власти, мислећи људи и жене из свих слојева, управљају своју пажњу на догађаје који се збивају око нас. Они посматрају напете, немирне односе који постоје међу народима. Они запажају силину која обузима сваки земаљски чинилац, и увиђају да ће се нешто велико и одлучујуће ускоро догодити — да се свет налази на самом прагу страховите кризе.

„Анђели сада задржавају ветрове раздора, да не би дували док свет не буде опоменут на своју надлазећу пропаст; али се олуја скупља, спремна да се обруши на земљу; и када Бог буде заповедио Својим анђелима да пусте ветрове, настаће такав приказ раздора какав ниједно перо не може описати.

„Библија, и само Библија, даје исправно виђење ових ствари. Овде су откривени велики завршни прикази у историји нашега света, догађаји који већ бацају своје сенке унапред, а звук њиховог приближавања чини да земља дрхти и да људска срца клону од страха.“
Education, 178–180.

Ovaj odlomak nosi mnogo svetlosti za naše vreme, ali ono na šta želim da ukažem jeste da sestra Vajt jasno utvrđuje da je carstvo istorije koje je prethodilo Vavilonu bio Izrailj, a ne Asirija. Carstva istorije kojima se služe teolozi izostavljaju Izrailj kao carstvo istorije, uprkos sili i slavi koje su bile uspostavljene za vreme vladavine cara Solomona, i uprkos neposrednom svedočanstvu nadahnuća kroz Jezekilja i Elen Vajt da je kruna Izrailja prešla na Vavilon.

Ако надахнути коментар применимо на царства историје, налазимо да Израел треба убројати међу та царства. Израел, Асирија и Египат јесу царства историје која су претходила првом царству библијског пророчанства, а то је био Вавилон. Стога је четврто царство „историје“ био Вавилон, пето је било Мидо-Персија, шесто је била Грчка, седмо је био пагански Рим, а осмо је био папски Рим, који је од оних седам, јер представља другу фазу паганског Рима. У оквиру царстава историје, папски Рим је осми и од оних је седам.

У седмом поглављу Данила имамо царства библијског пророштва представљена зверима. Вавилон је лав, за којим је следио медвед Мидо-Персије. Треће је била Грчка као леопард, а затим Рим као „страшна и ужасна“ звер која је имала „гвоздене зубе“. Та страшна звер, у складу са кипом из другог поглавља Данила, јесте Рим, четврто царство библијског пророштва.

Милерити су разумели да је четврто царство Рим, те су тако и одлике страшне звери разумели у том смислу, и једноставно су све пророчке одлике звери применили на четврто царство. У том одломку су видели разлику између паганског Рима и папског Рима, али нису могли да виде пето царство библијског пророштва, јер су с правом употребили прво спомињање царстава библијског пророштва као своју референтну тачку. Али разлика између два Рима налази се у том одломку, што нам допушта да разматрамо разлику између два Рима као представљање двају царстава. Но, то није поента коју разматрамо.

Тако рече: Четврта звер биће четврто царство на земљи, које ће се разликовати од свих царстава, и прождреће сву земљу, и погазиће је, и разбиће је у комаде. А десет рогова из

овога царства јесу десет царева који ће устати; и други ће устати после њих; и он ће се разликовати од првих, и покориће три цара. И говориће велике речи против Свевишњега, и изнураваће свеце Свевишњега, и помишљаће да промени времена и законе; и они ће му бити предани у руку до времена и времена и по времена. Али суд ће сести, и узеће му власт, да је затру и униште до краја. Данило 7:23–26.

Четврто царство у Данилу 2 јесте Рим. Десет рогова представљају десет народа који представљају царство paganskog Рима, и пре него што би папски Рим преузео контролу над светом 538. године, три од тих царстава била би уклоњена, или ишчупана. Тада би се подигао „мали“ „рог“ из осмог стиха са „оцима као очи човеције, и устима која говоре велике ствари“. Ако у четвртом царству имамо десет рогова и три су уклоњена да би „мали рог“ заменио та три рога, онда, када су та три рога уклоњена, остаје седам рогова, а мали рог је осми, јер Рим уvek излази као осми и јесте од седморице. У овом поглављу има много светлости у вези с Римом у његове две фазе, али ми овде једноставно пружамо другог сведока да, пророчки као и историјски, Рим излази као осми и јесте од седморице.

У осмој глави налазимо проширење седме главе. Ова глава поново поистовећује царства библијског пророштва, али изоставља прво царство, Вавилон, јер када је Данило примио виђење из осме главе, крај Вавилона био је веома близу. У овој глави Мидо-Персија је представљена овном који је имао два рога. Грчка је представљена јарцем с једним рогом који бива сломљен и из чијег сломљеног рога израстају четири рога. Затим после Грчке следи „мали рог“, и поново мали рог представља Рим. Иако Рим није био непосредни наследник грчког царства, овај одломак приказује мали рог као да излази из једног од четири рога која су настала у грчком царству након што је први рог — који представља Александра Великог — био сломљен. Рим није био потомак Грка, али је своје освајање света започео из подручја Грчке, и у том смислу изашао је из једног од та четири рога.

Стога у осмом поглављу налазимо другог сведока за седмо поглавље. Мидо-Персија је имала два рога, Грчка је имала један, а потом још четири рога. То чини седам рогова пре Рима, пошто је мали рог изашао из једног од четири грчка рога. Два плус један плус четири једнако је седам; затим је Рим, мали рог, осми, и од седморице је. Вреди запазити да је у овом одломку, који указује да Рим излази из једног од грчких рогова, садржан један од највећих пророчких аргумената с којима су Милер и његови сарадници морали да се суоче у својој историји.

Протестанти те историје истрајавали су у тврдњи да мали рог Рима не може бити Рим, јер пророштво указује да је мали рог изашао из једног од четири грчка рога. Стога су тврдили да мали рог представља Антиоха Епифана, који је био један од селевкидских царева што су се историјски наставили после распада царства Александра Великог након његове смрти. Спор у милеритској историји о овом питању био је толико велики да је на карти из 1843. године изнесен аргумент против протестантског учења, заснован на чињеници да је Данило видео мали рог како излази из једног од четири грчка рога и да, стога, не може означавати Рим, јер Рим није проистекао из Грчке. Тај аргумент утицао је на све одломке у Данилу у којима је Рим означен. Протестантско становиште укључивало је и то да су „насилници из твога народа“ у четрнаестом стиху једанаестог поглавља Данила морали бити Антиох

Епифан. Милерити су зато на карту, за коју је сестра Вајт рекла да је била „усмерена руком Господњом и да не треба да буде мењана“, укључили и позивање на Антиоха Епифана, показујући зашто он није могао бити то четврто царство. Да ли Рим успоставља виђење пророчке историје, или је селевкидски цар, који је умро више од сто година пре него што се Христос родио, представљао силу која је устала против Христа приликом Његовог распећа?

Питање које би се могло поставити гласи: зашто је Данилу био показан Рим како излази из једног од грчких рогова, ако Рим није био непосредни наследник Грчке? Одговор је да је почетак уздизања Рима на власт започео у оном подручју које је раније било грчка територија; али зашто је пророштво било приказано на такав начин да допусти такву забуну?

Најмање један одговор, поред важности запажања где је Рим почео да се уздиже, јесте да се загонетка о томе да Рим увек излази као осми и да је од седморице разрешава тиме што се Рим повезује са подручјем Грчке, како би се очувала суштина загонетке да је Рим од седморице. Та је загонетка толико важна, иако милерити никада нису могли разумети тај појам из свог историјског положаја. Чињеница да су све референце не само на карти из 1843, него и на карти из 1850, илустрације тема о којима се непосредно говори у Божјој пророчној Речи, осим оне једне референце која наглашава да Антиох Епифан није сила која је устала против Христа, чини тај додатак карти веома значајним. Како је жалосно то што се адвентизам, након што је напустио своје темеље, данас налази у положају да учи како је сила из четрнаестог стиха једанаесте главе Данила Антиох Епифан, а не Рим! Сада уче оно чему су се милерити тако снажно противили да су ту полемику представили на карти из 1843!

Царства историје показују да Рим излази као осми и да је од седморице. „Мали рог“ у седмом поглављу, који говори „велике речи против Свевишњег“, излази као осми и од седморице је. Рогови из осмог поглавља показују да Рим излази као осми и да је од седморице.

У наредном чланку размотрићемо како савремени Рим, како је представљен у седамнаестом поглављу Откривења, постаје осми и јесте од седморице. Потом ћемо се вратити на друго поглавље Данила и утврдити зашто су четири царства из другог поглавља Данила, што је прво помињање царстава библијског пророштва, у сагласности са осам царстава из седамнаестог поглавља Откривења.